

SPERANȚĂ ÎN ÎNTUNERIC

Aprecieri pentru această carte

Într-un mod empatic și plin de compasiune, cu o credință adânc înrădăcinată în suflet, Craig Groeschel ne atinge inimile cu măiestrie, răspunzând la chemarea pe care ne-o face Isus în permanență de a da glas cu sinceritate celor mai dificile întoarceri care ne încearcă. Apoi, abordând cu curaj durerea inexplicabilă pe care o experimentăm atunci când tragediile se abat asupra noastră și când viața ni se pare atât de nedreaptă, Craig rămâne alături de noi, arătându-ne cum să ne aruncăm din nou în brațele lui Isus, cum să ne punem iar încrederea în caracterul lui Dumnezeu și să ne apropiem de El mai mult decât am făcut-o vreodată. Cu ajutorul cărții sale, întoarcerile noastre se vor preschimba în hotărâre; temerile noastre, în credință și întoarcerile noastre, în pace. Mesajul împărtășit este atât de impresionant, încât nu-l vei uita niciodată.

—Christine Caine, autoare de bestselleruri și fondatoare a A21 și Propel Women

Dacă te-ai îndoit vreodată de Dumnezeu sau te-ai întrebat dacă a fost alături de tine în tumultul încercărilor din viața ta, *Speranță în întuneric* aduce, prin intermediul Scripturii, încurajarea de care inima ta are disperată nevoie.

—Lysa TerKeurst, autoare de bestselleruri New York Times, președinta *Proverbs 31 Ministries*

Dacă ai nevoie de speranță, caut-o mai întâi în locul potrivit. Noua carte a lui Craig Groeschel, *Speranță în întuneric*, nu numai că îți arată unde să o cauți, dar îți și aduce aminte că nu ești niciodată singur – nici în întuneric.

—Steven Furtick, pastor la Elevation Church, autor de bestselleruri New York Times

Cuvintele pastorului Craig sunt profetice, pline de dragoste, tămăduitoare și profund relevante. El ne ajută să ne pregătim și să ne înarmăm cu adevărul pentru momentele întunecate de durere și suferință din viețile noastre, pentru a putea răzbi prin ele, bizuindu-ne pe nădejdea pe care o avem în Isus, luminându-ne totodată calea pentru a nu fi luați prin surprindere când ele se vor abate asupra noastră. Prin această carte, autorul ne aduce aminte, într-un mod eficient, că Dumnezeu este bun și că El este mereu alături de noi în suferința noastră.

—Jefferson Bethke, autor al bestsellerului New York Times *Jesus > Religion*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GROESCHEL, CRAIG

Speranță în întuneric / Craig Groeschel. - Oradea: Scriptum, 2019

ISBN 978-606-031-035-8

Speranță
în
ÎNTUNERIC

Dumnezeu rămâne bun
chiar și atunci când viața este grea.

CRAIG GROESCHEL

Editura Scriptum®
Oradea

De același autor,
la Editura Scriptum au mai apărut:

Direcție divină
Speranță în întuneric

Originally published in U.S.A. under the title
Hope in the Dark
© 2018, by Craig Groeschel
Published by arrangement with The Zondervan Corporation L.L.C.,
a division of HarperCollins Christian Publishing, Inc.
All Rights Reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
Speranță în întuneric
de Craig Groeschel

© 2019 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din Noua Traducere în Limba Română. Citatele biblice notate VDR sunt preluate din traducerea D. Cornilescu revizuită, iar NIV, din New International Version.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-035-8

Tiparul executat în U. E.

Cuprins

Scrisoare către cititor... 7

Introducere:

Când vrei să ai încredere, dar viața nu te lasă... 11

Partea I. De-a v-ați ascunselea

1.1: Unde ești, Doamne?... 27

1.2: De ce nu-Ți pasă?... 37

1.3: De ce nu faci ceva?... 43

1.4: Pare nedrept... 49

1.5: Criza credinței 55

Partea a II-a. Pierdut și găsit

2.1: Ascultă... 71

2.2: Scrie... 85

2.3: Așteaptă... 95

2.4: Prin credință... 101

2.5: „Credința încercată“ ... 109

Partea a III-a. Nădejde și slavă

3.1: Adu-ți aminte... 119

3.2: Acceptă... 131

3.3: Ai încredere... 137

3.4: Nădăjduiește... 143

3.5: Crede 149

Concluzie:

Când pui la îndoială și crezi... 157

Întrebări pentru reflecție... 163

Mulțumiri... 177

Scrisoare către cititor

Pe Adrienne Manning o consider parte din familie. Este ființa cea mai prietenoasă, de gașcă, veselă și amuzantă din câte cunosc. Lucrează de ani buni în departamentul meu și o iubesc din toată inima atât pe ea, cât și familia ei.

Cu ani în urmă, într-una din zile a dat buzna în biroul meu, strălucind de fericire. Pe jumătate dansând, pe jumătate țipând, a încercat să-mi spună că ea și soțul ei, Danny, așteptau un copil. Acesta era un răspuns la rugăciuni.

Ne-am îmbrățișat.

Am plâns.

Ne-am îmbrățișat din nou.

Iar când a pierdut bebelușul am făcut exact la fel, numai că emoțiile care ne încercau au fost extrem de diferite și profunde.

SPERANȚĂ ÎN ÎNTUNERIC

Ne-am îmbrățișat.

Am plâns.

Ne-am îmbrățișat din nou.

În calitate de pastor, mă confrunt adesea cu foarte multe pierderi. Niciodată nu este ușor, mai ales când ele lovesc în cineva foarte drag. Așa că L-am întrebat și noi pe Dumnezeu, așa cum fac cei mai mulți: „De ce? De ce ai îngăduit să se întâmple una ca asta?”

Și în clipele acelea am început să scriu această carte. Și-am scris, am scris și am tot scris, fără să spun nimănui ce făceam. Nici celor de la editură, nici altor membri din bordul de conducere. Nici chiar prietenilor mei. Doar scriam și, la fiecare cuvânt, o aveam pe Adrianne în minte. Și nu numai pe ea, ci pe toți cunoscuții mei care trăiau iadul pe pământ și nu înțelegeau de ce.

Dacă ai mai citit vreuna dintre celelalte cărți pe care le-am scris, poate vei observa că tonul acesteia este cu totul diferit. Recurg adesea la exemple amuzante, tocmai fiindcă viața este atât de sobră. Cred că lui Dumnezeu Îi place când râdem. Dar s-ar putea să observi că în această carte nu fac apel la umor prea des, poate chiar deloc, și asta fiindcă, sincer vorbind, dispoziția mea era cu totul diferită când am scris-o. Am vrut să mă pun pe treabă, abordând probleme mai dificile cu care ne războim în viață, punând pe tapet îndoielile despre care adesea nu ne place să vorbim.

După ce am terminat prima schiță a manuscrisului, i l-am dat Adriannei să-l citească, explicându-i că era pentru ea. Ea a luat manuscrisul acasă și l-a citit dintr-o răsuflare. Ziua următoare, când a intrat în biroul meu, n-a zis nimic, în schimb...

Scrisoare către cititor

Ne-am îmbrățișat.

Am plâns.

Și apoi ne-am îmbrățișat din nou.

A trecut multă vreme până să putem vorbi despre pierderea bebelușului ei. Și a trecut și mai multă vreme până să spun cuiva despre acest manuscris. Ani de zile, l-am păstrat neștiut de nimeni în calculator, într-un fișier obscur, aproape uitat. Apoi, zece ani mai târziu – când am primit vești proaste despre starea de sănătate a fiicei mele – am decis să scot manuscrisul la iveală și să-l parcurg din nou, însă de data aceasta doar pentru mine. În mod straniu, cuvintele pe care le scrisesem pentru Adrienne mi-au mângâiat mie sufletul.

După ce m-am rugat în sensul acesta, am hotărât să arăt manuscrisul celor de la editură. Editorii au simțit profunzimea sentimentelor mele din cuvintele pe care le-am scris și au crezut că mesajul ar putea fi de ajutor pentru alții.

Așa că m-am năpustit din nou asupra manuscrisului. L-am actualizat și l-am dezvoltat, iar rezultatul este cartea de față.

Ca să fim înțeleși: această carte nu este pentru toată lumea. Dacă îți vezi visul cu ochii și te afli pe culmi spirituale, atunci oprește-te și laudă-L pe Dumnezeu pentru bunătatea Lui. Mă bucur și eu alături de tine, dar te asigur că această carte nu este pentru tine sau cel puțin nu în acest moment al vieții tale. Această carte este pentru cei aflați în suferință, pentru cei care au îndoieli, pentru cei care se tem că-și pierd credința, pentru cei a căror lume a fost invadată de întuneric.

Pe de altă parte, dacă te simți prins în capcana vieții, dacă ai impresia că credința ți-e încercată până la limita frângerii, atunci această carte este pentru tine. Pe parcursul citirii ei,

SPERANȚĂ ÎN ÎNTUNERIC

nădăjduiesc că vei avea curajul să pășești împreună cu mine pe tărâmul suferinței prezente în această lume. Nădăjduiesc că vei înțelege și de ce am scris-o pe un ton atât de sobru și contemplativ. Nădăjduiesc că te vei aventura împreună cu mine până pe crestele ei, luându-te la trântă cu unele îndoieli cărora creștinii se tem adesea să le dea glas. Nădăjduiesc totodată că vei descoperi adâncimile și bogățiile harului lui Dumnezeu care sălășluiesc doar în văile vieții.

Această carte este mai întâi pentru buna mea prietenă, Adrianne, și apoi pentru oricine trece prin suferință și nu înțelege de ce.

INTRODUCERE

Când vrei să ai încredere, dar viața nu te lasă

Vreau să cred că lui Dumnezeu Îi pasă de mine, chiar vreau, mi-a zis ea, ștergându-și lacrimile de sub ochii înroșiți și încercănați. În lumina fluorescentă neîndurătoare de pe coridorul spitalului, Marci abia dacă mai semăna cu fata plină de viață pe care mi-o aminteam, copila care a crescut sub ochii mei și care a ajuns în grupul de tineri ai bisericii. Marci era o adolescentă sociabilă, amuzantă și veselă, dar trata viața de credință cu tot mai multă seriozitate, sosind mereu devreme la tineret și plecând printre ultimii. Nu era nimeni care să iubească închinarea și să vorbească despre Dumnezeu mai mult decât Marci.

Însă, pe la vârsta de douăzeci de ani, Marci l-a întâlnit pe Mark, un creștin minunat cu o personalitate charismatică.

SPERANȚĂ ÎN ÎNTUNERIC

S-au îndrăgostit practic peste noapte și s-au căsătorit aproape la un an după ce s-au cunoscut. Personalitatea lui dinamică l-a ajutat mult pe Mark să se lanseze în vânzări. Nu peste multă vreme, a ajuns să câștige mai mulți bani decât majoritatea tinerilor din breasla lui. Și-au cumpărat casa visurilor lor și împreună Îl slujeau pe Dumnezeu în biserica noastră. Mark și Marci știau că pentru ei, viața nu putea fi mai bună.

Dar la un moment dat, viața lor s-a schimbat.

După două luni de încercări, aceștia au aflat că vor avea primul lor copil. După nașterea micuței și frumoasei Chloe, împreună cu soția mea, Amy, ne-am dus la Mark și Marci la spital ca să-I mulțumim lui Dumnezeu pentru binecuvântarea pe care le-a dat-o. Ne-am bucurat împreună de un timp minunat și I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru această minunată familie care creștea în prezența Lui.

Pe atunci, niciunul dintre noi nu prevedea fisurile din temelii vieții lor, dar anii au trecut, iar Mark a început să stea tot mai mult la serviciu și să călătorească și mai mult. Chiar și așa, într-o zi când el a venit acasă și a informat-o pe Marci că o părăsea – pentru una dintre cele mai bune prietene ale ei – ei nu-i venea să creadă. Distrusă, Marci s-a trezit că trebuie să lupte pe două fronturi: pe de-o parte să facă față trădării lui Mark, pe de altă parte să încerce de una singură să construiască o nouă viață pentru ea și Chloe. S-a consolat puțin cu gândul că lucrurile n-aveau cum să se mai înrăutățească.

Până când chiar asta s-a întâmplat.

Prin clasa a cincea, Chloe a început să piardă rapid din greutate și să se simtă obosită tot timpul. Avea mereu dureri

Introducere: Când vrei să ai încredere, dar viața nu te lasă

de cap și amețeli și, după o serie de analize, Marci a aflat ceva de necrezut – că fetița ei avea cancer. Într-un interval scurt de timp, de doar câteva luni, din fata sănătoasă și sociabilă, Chloe a ajuns o umbră condamnată să zacă într-un pat de spital, dependentă de masca de oxigen. Cancerul a răvășit fără nicio milă trupul slăbit de chimioterapie care și așa nu i-a folosit la nimic. Medicii care o supravegheau au hotărât să facă tot posibilul pentru a-i ușura pe cât posibil ultimele zile pe pământ.

În timp ce stăteam pe coridorul acela deprimant de spital, mă uitam cum din Marci cea neobosită pe care o cunoscusem odată nu rămăsese decât o femeie istovită și înfrântă, epuizată peste măsură, deprimată și complet descurajată. Se agăța disperată de fărâma vagă de credință ce nu semăna nici pe departe cu credința fără margini ce o caracterizase în tinerețe. Din încrederea ei nezguduită în Dumnezeu nu a mai rămas decât o amintire tristă. Trăgând aer adânc în piept și luptându-se să-și înăbușe suspinele, m-a străpuns cu o privire oropsită care mi-a făcut praf toată hotărârea de a rămâne tare pentru ea.

Oftând, Marci mi-a spus:

— Vreau să cred cu adevărat faptul că Dumnezeu este cu mine în clipa asta. Adică, vreau să știu că El este bun și că îi pasă. Îmi doresc asta atât de mult, dar... Glasul i se frânse. De data asta, lacrimile începură să-i curgă nestăvilite. Dar, Craig, când îmi văd fetița stingându-se acolo în dureri atât de cumplite, cum mă pot abandona în mâna lui Dumnezeu care îngăduie așa ceva? Mai ales după toate câte ni s-au întâmplat până acum. *Vreau* să am încredere, doar că nu știu cum!

Acea scurtă propoziție – Vreau să am încredere – a prins rădăcini în inima mea. Oriîncotro mă uit, văd oameni care înțeleg prea bine cum s-a simțit Marci în spitalul acela rece și steril. Atâția dintre ei vor să creadă în prezența și bunătatea lui Dumnezeu, numai că au prea multe întrebări la care n-au primit răspuns. Ceva dinlăuntrul lor tânjește să aibă încredere în Dumnezeu – să-L cunoască pe El, să-I simtă prezența, să se cufunde în pacea Lui, să creadă că El este alături de ei și că îi ajută să-și poarte poverile. Ei doresc să se roage și să știe că El îi ascultă. Doresc mângâiere. Doresc să știe că El este alături de ei, că îi protejează. În adâncul inimii lor, nădăjduiesc că Dumnezeu este mai mult decât o ființă cosmică, o născocire în care își pun încrederea oamenii ușor de amăgit. Doresc ca El să întruchipeze mai mult decât clișeele răsuflăte aruncate de politicieni, activiști și „hipioții“ creștini.

Cred că sunt o mulțime de oameni ca Marci care au crezut cândva că Dumnezeu a manifestat interes față de viețile lor, dar acum nu mai sunt la fel de siguri. Probabil că El există și că este suveran, dar chiar Îi pasă? Că lor nu li se pare așa. Și eu m-am numărat printre aceștia (mai multe detalii în această privință mai încolo). Poate acum și tu te numeri printre ei. Te întrebi vreodată:

„Unde era Dumnezeu când am fost abuzată? I-a păsat? Dacă I-a păsat, de ce n-a făcut nimic?“

„De ce nu putem avea un copilăș? Sunt atâtea sarcini nedorite și atât de mulți oameni par să aibă copii pe care îi abandonează sau cărora nu le poartă de grijă. Noi mergem la

Introducere: Când vrei să ai încredere, dar viața nu te lasă

biserică. Suntem oameni buni. Ne rugăm de ani de zile pentru asta. De ce nu vrea Dumnezeu să ne dea un copil?“

„Ce s-a întâmplat cu căsnicia mea? Mi-am dorit ca măcar căsnicia să fie reușită. Ne iubeam atât de mult unul pe celălalt, dar... Numai Domnul știe câtă osteneală mi-am dat! Am avut încredere în el. M-am rugat în fiecare zi și, cu toate acestea, s-a ales praful de căsnicia mea. De ce a îngăduit Dumnezeu să mi se întâmple una ca asta?“

„De ce s-a născut copilul meu cu handicap?“

„De ce mi-am pierdut slujba?“

„De ce toată lumea se căsătorește, numai eu nu?“

„De ce nu-mi merge bine?“

„De ce mi-a recidivat cancerul?“

„De ce copiii mei au renunțat la credință?“

Vrei să fii sigur că Dumnezeu este alături de tine când ai cea mai mare nevoie de El, dar din nu știu ce motiv, te îndoiești că este?

Nu ești singurul. Sunt oameni pe paginile Bibliei care au pus la îndoială implicarea lui Dumnezeu în viețile lor. Chiar și Isus S-a confruntat cu oameni care s-au îndoit de El, unul dintre aceștia fiind chiar ucenicul Lui, bine-cunoscutul Toma necredinciosul. Există însă un dialog în Biblie pe care Isus l-a avut cu un om neîncrezător din punct de vedere spiritual asupra căruia aș vrea să ne îndreptăm atenția. La fel ca Marci, era și el un părinte îndurerat de suferința copilului său:

Isus l-a întrebat pe tatăl acestuia: „De cât timp i se întâmplă așa?“ El a răspuns: „Din copilărie. Și de multe ori îl aruncă în foc și în ape, ca să-l omoare. Dar, dacă

SPERANȚĂ ÎN ÎNTUNERIC

poți face ceva, ai milă de noi și ajută-ne!“ Isus i-a zis: „Dacă poți...?! Toate lucrurile sunt posibile pentru cel care crede!“ Imediat tatăl băiatului a strigat, zicând: „Cred! Ajută necredinței mele!“ (Marcu 9:21-24).

Poți să-ți imaginezi durerea acestui tată? Să fie nevoit să stea mereu și să se uite neajutorat la fiul său cum se zbate muncit de un duh rău care îl poseda de ani de zile. Acest tată iubitor ar fi făcut orice pentru a alina suferințele fiului său. Dar indiferent cât s-a străduit, băiatul lui n-a încetat să fie chinuit.

Eu am șase copii și nu vreau să mă gândesc la situația în care se afla acest tată: un duh rău și puternic să-ți azvârle copilul în apă sau în foc ca pe o păpușă de cârpă. Dacă tatăl nu și-ar fi făcut datoria de a-și proteja fiul, poate că duhul cel rău l-ar fi ucis deja demult.

Nu-i de mirare că acestui tată împovărat și disperat i-a fost greu să creadă. După ce a făcut tot ce a știut el să facă, I-a zis lui Isus același lucru pe care poate l-aș fi spus și eu în situația lui: „... *dacă* poți face ceva, *fie-Ți milă* de noi și *ajută-ne*“ (v. 22, sublinierea autorului).

Se prea poate ca unii creștini să dezaprobe această cerere, dar tatăl acesta era la capătul puterilor. După ce a făcut tot ce a știut, poate că s-a resemnat în cele din urmă cu ideea pierderii și a căzut pradă deznădejzii.

N-avea la cine să mai apeleze.

N-avea ce să mai facă.

N-avea nicio nădejde.

Lumea lui era întunecată.

Dar atunci vine Isus și limpezește lucrurile, mai întâi

Introducere: Când vrei să ai încredere, dar viața nu te lasă

repetând neajutorarea tatălui sub forma unei întrebări – „Dacă poți...?!“ – și apoi provocându-l: „*Toate lucrurile sunt cu putință celui ce crede!*“ (v. 23, sublinierea autorului).

Nu te-ai întrebat niciodată de ce Isus nu i-a zis: „Păi, de fapt, *pot* să te ajut“? Ori de ce nu i-a zis: „Eu sunt Mesia, Fiul lui Dumnezeu, iar Tatăl Meu din ceruri îți va vindeca băiatul“? Că doar ambele afirmații despre Sine erau adevărate. În schimb, Isus a aruncat mingea înapoi în terenul tatălui. Deși este bine întotdeauna să ne întoarcem spre singurul Dumnezeu adevărat pentru a-I cere ajutorul, Isus spune că este esențial să avem încredere – credință – că „pentru Dumnezeu toate lucrurile sunt posibile“ (Matei 19:26).

Reacția tatălui este de-a dreptul uluitoare: „Cred, Doamne! Ajută necredinței mele!“ (Marcu 9:24) Auzi ce-I spune, nu-i așa?

Vreau să cred.

Doamne, vreau să cred, dar nu pot. Mă străduiesc, *chiar* mă străduiesc. Ajută-mă să-mi depășesc necredința și îndoielile.

Acesta este un fel de paradox. Acest bărbat, al cărui fiu era posedat de un duh rău, de o forță care a pus stăpânire pe trupul lui și care a încercat să-i facă rău în toate felurile posibile – *ani de zile* – spune: „*Aș vrea* să pot crede, dar nu știu cum să mai cred. Sunt într-o stare atât de deznădăjduită și întunecată, încât nu văd cum s-ar putea îmbunătăți lucrurile. Dar vreau. *Aș vrea* să pot. Ajută-mă să cred din nou, Doamne. Redă-mi speranța.“

După acest schimb de cuvinte cu tatăl băiatului, Isus poruncește îndată duhului celui rău să plece și în timp ce iese, băiatul este apucat de convulsii puternice care îl lasă aproape mort. „Dar Isus l-a apucat de mână și l-a ridicat. Și el s-a sculat

SPERANȚĂ ÎN ÎNTUNERIC

în picioare“ (v. 27). Ceea ce mă impresionează atât de mult în această relatare este faptul că nu doar băiatul a fost tămăduit de Isus, care a scos duhul cel rău din el, ci și tatăl lui, pe care Isus l-a eliberat de deznădejdea ce-l stăpânise. Dincolo de cererea sinceră a bărbatului, Isus a auzit mesajele conflictuale pe care le transmitea o inimă sfâșiată de lupte.

Și Dumnezeu încă mai onorează astfel de rugăciuni, dacă Îi dăm voie să o facă.

Tu ce zici? Ți-ar plăcea să-ți vezi inima eliberată de povara îndoielilor? Ți-ar plăcea să redescoperi convingerea trainică și profundă în caracterul, bunătatea, puterea și prezența lui Dumnezeu? Oare e chiar posibil? Ar putea Dumnezeu să aprindă lumina speranței în inima ta întunecată și deznădăjduită? Ar putea Dumnezeu să sădească o nouă sămânță de credință în solul arid, în pustiul sterp al sufletului tău?

Vrei să crezi?

Nu va fi ușor să lepezi vechea crustă de îndoială și necredință, mai ales dacă rezolvarea situației tale nu coincide cu speranțele și așteptările tale. Chiar dacă doctorii i-au spus familiei lui Marci să se pregătească pentru ce era mai rău, mulți dintre noi am crezut că Dumnezeu va face o minune pentru scumpa ei fiică. Așa că ne-am rugat și ne-am rugat și ne-am tot rugat. Am făcut apel la rețelele sociale și am văzut că mii de oameni, din întreaga lume, se rugau ca Dumnezeu să o vindece pe micuța Chloe.

Din nefericire, Dumnezeu nu a făcut ceea ce am sperat mulți dintre noi.

Introducere: Când vrei să ai încredere, dar viața nu te lasă

Chloe a murit cu trei zile înainte de a împlini unsprezece ani.

Și în clipa aceea, rămășița de credință fragilă a lui Marci s-a făcut cioburi. A urlat. A plâns. A suspinat strigând: „De ce, Doamne? De ce? De ce ai îngăduit ca fiica mea să moară? Chloe n-a greșit cu nimic. Ar fi trebuit să iei viața mea, nu a ei! Cum să mai am încredere într-un Dumnezeu care mi-a făcut așa ceva? Cum pot să cred într-un Dumnezeu care a îngăduit să mi se întâmple una ca asta?”

N-am pretins că știam de ce. N-am căutat să-i dau cuvenitele răspunsuri pastorale. În schimb, am făcut tot ce am putut: m-am rugat *cu și pentru* Marci. M-am alăturat și eu mulțimii care se străduia deja să o mângâie, să jelească împreună cu ea și să o susțină.

Am și eu propriile mele dureri, pierderi și chiar îndoieli uneori, așa cum probabil le ai și tu. Cu toate acestea, sunt convins că Dumnezeu este cu noi în necazurile noastre și vreau să ajut la restaurarea credinței acelor care și-au văzut încrederea în Dumnezeu zdrobită sub tăvălugul circumstanțelor greu de suportat.

Nu e ușor. Nu dețin toate răspunsurile, însă *pot* să te asigur că aceleași întrebări mi le-am pus și eu și am descoperit ceva ce mă rog să se adeverească și în dreptul tău. Poți să ai întrebări, momente de îndoială și chiar lupte în viața de credință, dar în loc ca acestea să te despartă de inima lui Dumnezeu, vei descoperi cu totul altceva, ceva cu mult mai minunat și anume, că întrebările oneste, îndoielile sincere și durerile adânci te pot atrage mai aproape de Dumnezeu decât ai fost vreodată.

Pe parcursul vieții, toți ajungem la un moment dat să ne confruntăm cu întrebări spirituale. Cunosco un bărbat a cărui soție, după optsprezece ani de căsnicie, a fost ucisă de un șofer beat. Cândva după accident, în timp ce stăteam de vorbă cu el, acesta a explodat: „Dacă *există* Dumnezeu, atunci n-are cum să fie bun. Un Dumnezeu bun n-ar îngădui ca un idiot beat să-mi omoare soția și pe el să-l lase să trăiască! Iar dacă Dumnezeu *este* bun, n-are cum să dețină controlul asupra tuturor lucrurilor, altfel ea n-ar fi murit! Nici măcar nu mai sunt sigur că Dumnezeu există. Și *dacă* există, ei bine, atunci eu nu vreau să mai am nimic de-a face cu acest Dumnezeu care îngăduie să se întâmple astfel de lucruri.“

Punctul său de vedere era cât se poate de logic, iar unele justificări îndreptățite. Adevărul este că în toiul necazului și furiei noastre, și noi suntem tentați să începem să avem aceeași părere despre Dumnezeu. Aș îndrăzni să spun că de fiecare dată când suferim, vrăjmașul nostru va încerca să profite de tentația asta ca să pună o barieră între noi și Dumnezeu. Dar credința n-are legătură cu logica. Credința nu este o problemă de matematică sau de limbă, nici chiar de filosofie; credința este o chestiune de inimă.

Eu nu am experimentat pierderea acestui bărbat, dar mă doare pentru el la fel de mult. Ba mai mult, am văzut că dincolo de suferința lui, voia să aibă încredere în Dumnezeu. Numai că în clipa aceea, omul nu putea împăca durerea ce-o simțea cu imaginea Dumnezeului în care voia să creadă.

Am scris această carte pentru oameni ca el care se luptă să